

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **STUDIO PRESS s.r.o.**, se sídlem Jana Roháče z Dubé 131, Čáslav, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučkem, daňovým poradcem se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 9. 2007, č.j. 6274/07-1200-203424,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2007, kterým byl dodatečný platební výměr č.j. 37163/06/039971/3139 ze dne 24. 11. 2006, vydaný Finančním úřadem v Čáslavi na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň v částce 1 555 400,- Kč, změněn tak, že dodatečně doměřená povinnost činí 1 275 400,- Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že akceptoval námitky uplatněné v odvolání, související s vytvořením rezervy ve výši 1 000 000,- Kč na tiskový stroj ROLAND 204 E, v. č. 30576 B a s uplatněním této částky v daňově uznatelných nákladech. Ohledně částky 4 550 000,- Kč však konstatoval, že ta představuje vytvořené rezervy ve zdaňovacím období roku 2002 a 2003 na stroje ADAST dominant 516, AD-547 P a AD-745. Šetřením správce daně bylo zjištěno, že od oprav těchto strojů bylo upuštěno, a to ani v dalším zdaňovacím období, avšak rezervy nebyly v roce 2004

zrušeny, což je v rozporu s § 4 odst. 1 zákona o rezervách. Žalobce tedy neprokázal, že by tyto rezervy čerpal v souladu s ust. § 24 zákona o daních z příjmů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí použil jinou právní argumentaci než správce daně a neumožnil žalobci se k těmto právním novotám vyjádřit, a dále že správce daně nesprávně vyhodnotil prohlášení jednatele žalobce pana ing. Romana Korejtky, přičemž nerozlišoval právní kategorie „jednání jménem společnosti“ a „obchodní vedení“ a nedoplnil dokazování.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl argumentaci žalobce a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při jednání dne 2. 12. 2010 setrvali účastníci na svých skutkových i právních závěrech. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zástupkyně žalovaného navrhla žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a rozsudkem ze dne 2. 12. 2010, č.j. Ca 383/2007-42, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na základě kasační stížnosti ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 22. 3. 2012, č.j. 5 Afs 33/2011-72, citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný.

Ohledně závěrů orgánů finanční správy a městského soudu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Částka 4 550 000 Kč představuje rezervy vytvořené stěžovatelem ve zdaňovacím období roku 2002 a 2003 na tiskařské stroje AD-516, AD-547 a AD-745. Dle předložených Karet rezerv na opravy DHM ze dne 31. 12. 2004 předmětných tiskařských strojů a dle dokladů, kterými stěžovatel zdůvodňoval a prokazoval nezbytnost tvorby rezervy na opravy a dokládal rozpočet nákladů na opravy, byl předpokládán termín zahájení oprav stanoven na rok 2004. V průběhu daňové kontroly stěžovatel předložil správci daně písemnost „Posouzení nutnosti provedení plánovaných oprav“ ze dne 16. 12. 2004, v níž je mimo jiné uvedeno, že se od plánovaných oprav tiskařských strojů AD-516, AD-547 a AD-745 upouští. Uvedenou skutečnost při protokolárním jednání dne 24. 3. 2006 (viz protokol č. j. 11970/06/039930/3542) potvrdil jednatel stěžovatele Ing. Roman Korejtko, který stěžovatele v průběhu daňové kontroly před správcem daně zastupoval. Na otázku správce daně, proč bylo od oprav upuštěno, uvedl, že požadavky na spolehlivost, vytížení a potřeba požadavků vysoké kvality klesly z důvodu možnosti náhrady jejich produkce novým strojem Roland 204, a proto bylo od oprav zcela upuštěno. Jednatel dále sdělil, že se stěžovatel rozhodl stroje již neopravovat ani v budoucích obdobích a až se stanou nefunkčními, tak je vyřadit, případně prodat. Ze Zprávy o kontrole č. 27/2006 (dále jen „Zpráva o kontrole“) mimo jiné vyplývá, že správce daně dospěl k závěru, že důkazními prostředky stěžovatele nebylo prokázáno jeho tvrzení, že ve zdaňovacím období 2004 posoudil nutnost provedení plánovaných oprav u předmětných tiskařských strojů jinak, než vyplývá z důkazních prostředků získaných v průběhu daňové kontroly a osvědčených správcem daně jako*

důkaz, dle kterých ve zdaňovacím období 2004 pominuly důvody, pro které byly rezervy na opravy tiskařských strojů vytvořeny, a tudíž mělo ve zdaňovacím období 2004 v souladu se zákonem o rezervách dojít k jejich zrušení. Výpověď svědkyně Ing. R. K. posoudil správce daně jako nevěrohodnou (str. 26 Zprávy o kontrole) a uvedl důvody, které ho k tomuto závěru vedly. Svědkyně ve své výpovědi uvedla, že doklad „Posouzení nutnosti provedení plánovaných oprav“ ze dne 16. 12. 2004 vyhotovila ona na základě odpovědi Ing. M. K. na dotaz, jak bude dále s rezervami postupováno, a své vyjádření v případě strojů AD-516, AD-547 a AD-745 zřejmě chybně formulovala. Správce daně tak měl za prokázané, že stěžovatel ve zdaňovacím období 2004 upustil od plánovaných oprav předmětných tiskařských strojů a v souladu s § 4 odst. 1 zákona o rezervách měl rezervy zrušit ve stejném období, kdy pominuly důvody, pro které byly vytvořeny. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání v otázce porušení § 4 odst. 1 zákona o rezervách stěžovatelem v části týkající se rezerv na opravy tří předmětných tiskařských strojů dospěl ke stejným závěrům jako správce daně.

[...]

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud v dané věci za podstatnou považoval skutečnost, že opravy nebyly zahájeny ani v roce 2005. Otázku, zda stěžovatel prokázal úmysl odsunout plánované opravy do následujícího zdaňovacího období po zdaňovacím období, ve kterém se při výpočtu výše rezervy předpokládalo zahájení opravy, posoudil odlišně od správce daně a žalovaného, když v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že „...pokud jde o vyjádření paní ing. R. K. při jednání dne 1. 11. 2006, není sporu o tom, že tato svědkyně na otázku správce daně uvedla, že dostala pokyny, že v roce 2004 se oprava nezahájí a přesune se do dalšího roku, proto tam rezervu nechala a nerozpouštěla ji. Jakkoliv není důvod pochybovat o pravdivosti sdělení svědkyně o tom, jaké pokyny dostala, podstatné je to, že z její odpovědi nevyplývá nic určitého o tom, zda skutečně byla oprava realizována v dalším roce či nikoliv. Relevantní je pak zjištění správce daně, založené na dalších důkazních prostředcích, že ani v dalším roce k opravě strojů zn. ADAST ve skutečnosti nedošlo.“ Otázka, zda stěžovatel nadobro upustil od plánovaných oprav tiskařských strojů v roce 2004, či zda odsunul plánované opravy do následujícího zdaňovacího období, je však pro posouzení zákonnosti dodatečného platebního výměru podstatná, neboť mění u stěžovatele zdaňovací období, v němž mu vznikla povinnost rezervy zrušit. Za situace, kdy městský soud hodnotil výpověď svědkyně o přesunutí plánovaných oprav do následujícího zdaňovacího období odlišně od správce daně, ale nezohlednil přitom změněnou důkazní situaci ve vztahu k určení zdaňovacího období, ve kterém vznikla stěžovateli povinnost zrušit rezervy a nijak se ani nevyjádřil k rozporu výpovědi svědkyně s ostatními důkazy ve věci ohledně upuštění od plánovaných oprav tiskařských strojů stěžovatelem již v roce 2004, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.“

Městský soud v Praze v dalším řízení projednal uplatněné žalobní námitky a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě především namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vykročil podstatně právně jiným způsobem, než správce daně, nezpravil o tom v průběhu odvolacího řízení žalobce a neumožnil mu se k právním novotám vyjádřit. Zároveň přijal závěr, který nemá oporu ve spise. Rozsah dokazování stran předmětných rezerv je popsán ve zprávě o daňové kontrole č. 27/2006 v bodě 1.b) na stranách č. 21 až 28, kde správce daně několikrát uvádí, že o vytvořené rezervy bylo nezbytné zvýšit základ daně, protože v roce 2004 pominuly důvody, pro které byly vytvořeny, přitom vůbec nešetřil,

zda bylo v souladu se zákonem o rezervách čerpání rezerv předpokládaných v rozpočtu na rok 2004 až v roce 2005. Žalobcově tvrzení o přesunu čerpání rezerv v souladu se zákonem na rok 2005 správce daně nepodrobil žádnému zkoumání a neshromáždil k němu jakékoliv důkazy, a ani v závěrečné rekapitulaci není porušení ust. § 7 odst. 5 zákona o rezervách uvedeno. Tyto skutečnosti dokládá tím, že žalovaný nebyl oprávněn v napadeném rozhodnutí řešit otázku porušení ust. § 7 odst. 5 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách, ve znění pozdějších předpisů, jelikož správce daně na porušení této normy nezaložil své rozhodnutí. Navíc jde o právní novoty, které popírají dvouinstančnost správního řízení, protože žalobci nebyly žalobci sděleny před vydáním napadeného rozhodnutí, a proto byl žalobce zkrácen na svém právu se k nim vyjádřit a reagovat na ně, což je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. I kdyby se nejednalo o právní novoty, tak se žalovaný mylí, tvrdí-li, že žalobce neprokázal odložení oprav do dalšího zdaňovacího období. Žalobce ve Vyjádření ke konceptu zprávy o kontrole předané správci daně dne 5. 9. 2006 tvrdil, že provedení oprav bylo odloženo. Toto tvrzení bylo prokázáno svědectvím ing. R. K. zachyceným v protokolu o ústním jednání dne 1. 11. 2006 na str. 3 k otázce č. 7.

Soud konstatoval, že dodatečný platební výměr neobsahuje v souladu s ust. § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků odůvodnění a že žalobce ani nepožádal o sdělení důvodů rozdílu. Důvody pro vydání předmětného dodatečného platebního výměru tedy lze seznat pouze ze Zprávy o daňové kontrole č. 27/2006, jmenovitě z její části 1.b). V této části správce daně uvedl, že žalobce porušil ust. § 23, § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů, ust. § 4 odst. 1 zákona o rezervách a ust. § 4 odst. 8 zákona o účetnictví. Lze proto souhlasit se žalobcem, že porušení ust. § 7 odst. 5 zákona o rezervách konstatováno nebylo, a že se odkaz na tuto normu objevil až v rozhodnutí žalovaného. Soud však nesouhlasí se žalobcem v tom, že by šlo o právní novotu a konec konců o porušení dvouinstančnosti daňového řízení.

Jednak je třeba poukázat na rozsah přezkumné pravomoci odvolacího orgánu podle ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, která je koncipována jako revizní, přičemž je výslovně uvedeno, že odvolací orgán může změnit rozhodnutí napadené odvoláním i v neprospěch odvolatele. K takové situaci však v projednávané věci nedošlo, když v části týkající se rezerv na opravy tří strojů ADAST zůstal dodatečný platební výměr nedotčen. Za podstatné tu soud považuje především to, že odvolací orgán rozhodl za nezměněné důkazní situace, a vyšel tedy z téhož skutkového stavu, jaký byl podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Právní kvalifikace jednání žalobce pak sice byla rozšířena, ale nedoznala žádné změny, která by byla překvapivá – co do podstaty věci se odvolací orgán ztotožnil se závěry správce daně, jeho argumentaci převzal a pouze ji doplnil o odkaz na ust. § 7 odst. 5 zákona o rezervách. I kdyby žalovaný tento odkaz do svého rozhodnutí neuvedl, nic by to nezměnilo na závěru o nutnosti dodatečného doměření daně, když rezervy nebyly ani použity na opravu, ani zrušeny.

Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl s těmito názory žalovaného seznámen před vydáním napadeného rozhodnutí, nezbyvá než poukázat na to, že článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod výslovně stanoví právo účastníka řízení vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jelikož v odvolacím řízení nešlo o doplnění dokazování, ale o dílčí doplnění právní kvalifikace, nemohl být žalobce nijak zkrácen na svém právu vyjádřit se k důkazům (k důkazům citovaným ve Zprávě o kontrole se mohl vyjádřit při

jednáních se správce daně a s důkazy, jež sám následně předkládal, již z povahy věci seznámen byl).

Konečně, pokud jde o vyjádření paní ing. R. K. při jednání dne 1. 11. 2006, není sporu o tom, že tato svědkyně na otázku správce daně uvedla, že dostala pokyny, že v roce 2004 se oprava nezahájí a přesune se do dalšího roku; proto tam rezervu nechala a nerozpouštěla ji. Bez ohledu na pravdivost tohoto sdělení svědkyně o tom, jaké pokyny dostala, shledal soud podstatným to, že z její odpovědi nevyplynulo nic určitého o tom, zda skutečně byla oprava realizována v dalším roce či nikoliv. Relevantní je pak zjištění správce daně, založené na dalších důkazních prostředcích, že ani v dalším roce k opravě strojů zn. ADAST ve skutečnosti nedošlo.

K této záležitosti městský soud shledává za nutné uvést – v reakci na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu – že ve svém původním rozsudku ze dne 2. 12. 2010 považoval hodnocení vyjádření paní ing. R. K. za okrajové. Neměl tedy v úmyslu hodnotit výpověď této svědkyně o přesunutí plánovaných oprav do následujícího zdaňovacího období odlišně od správce daně, neboť především považoval tuto výpověď za méně významnou. Relevantním tu podle něj totiž byla právě ta skutečnost, že ať již v průběhu daňového řízení uváděly osoby spjaté se společností STUDIO PRESS s.r.o. ohledně oprav tiskařských strojů cokoliv, oprava těchto strojů provedena nebyla. Jak je z daňového spisu zřejmé, původně měla být oprava těchto strojů zahájena v roce 2004, což se však nestalo. Pokud pak měl být termín těchto oprav přesunut na rok 2005, nelze než konstatovat, že ani v tomto roce k jejich opravě nedošlo. Jak ze zjevné ze spisu, daňová kontrola byla u žalobce zahájena až dne 16. 11. 2005 a trvala až do 20. 11. 2006. Do data zahájení daňové kontroly však s opravou strojů započato nebylo, aniž by byl z vyjádření žalobce zřejmý důvod. Tvrzení o přesunu oprav do roku 2005 tak nebylo možno považovat za věrohodné. Soud se proto zcela ztotožnil se závěry žalovaného a shodně s ním konstatoval, že rezervy nebyly v roce 2004 zrušeny, a že k jejich zrušení došlo až v roce 2005.

Dále žalobce v žalobě namítl, že závěr žalovaného o tom, že žalobce upustil od oprav tiskařských strojů, se opírá o stanovisko jednoho ze tří jednatelů, ing. Romana Korejtku, a za potvrzení jeho vyjádření považuje skutečnost, že sporné rezervy nebyly v roce 2005 čerpány, ale zúčtovány do výnosů. Zde žalobce tvrdí, že pravou příčinou sporu je neustálé zaměňování pojmů „jednání jménem společnosti“ a „obchodní vedení“. Rozhodnutí o provedení oprav strojů je součástí obchodního vedení žalobce, k jehož přijetí je nutná vůle většiny jednatelů, a jelikož správce daně záměrně vyslechl jen jednoho z jednatelů, nebyla objasněna většinová vůle všech jednatelů. Žalovaný tvrdí, že nemůže jednatele vyslechnout, protože jde o statutární orgány žalobce, a ti nemohou být ve věci daňové kontroly vyslechnuti. Absurdní však je, že jednoho z jednatelů, ing. Romana Korejtku, správce daně vyslechl a na jeho výpovědi založil své negativní rozhodování. Žalovaný nijak nevysvětlil, proč jednoho jednatele vyslechnout mohl a výsledek vydává za korunní důkaz, ale zbývajících jednatele vyslechnout nelze. Výslech ostatních jednatelů navrhoval žalobce již správci daně a pak i žalovanému, ale oba návrhy byla zamítnuty. Žalovaný to odůvodnil způsobem, který opět dokládá nepřípustné zaměňování pojmů „jednání jménem společnosti“ a „obchodní vedení“, když tvrdí, že žalobce porušil zásadu součinnosti, jelikož se oba další jednatele nedostavili ke správci daně a nevyjádřili vůli vedení společnosti. Jednatelé se sice mohli dostavit a jednat jménem žalobce, avšak nemohli opakovaně projevit vůli, která byla projevena

v roce 2004 a jejímž výsledkem bylo rozhodnutí opravit tiskařské stroje. Ohledně obsahu tohoto projevu vůle tedy mohli být jednatelé vyslechnuti v postavení svědků.

K tomu ještě žalobce uvedl, že k likvidaci sporných rezerv v roce 2005 došlo bez jejich čerpání, ovšem žalovaný opomněl zmínit, že k jejich zrušení došlo na základě projednání Zprávy o daňové kontrole, z níž vyplynulo, že rezervy nebude možné čerpat, neboť správce daně tyto finanční prostředky zabaví na úhradu vyměřených doměrků a penále. Rezervy tedy byly rozpuštěny vinou správce daně.

Soud především konstatoval, že jakkoliv není sporu o rozdílnosti pojmů „jednání jménem společnosti“ a „obchodní vedení“, není to v projednávané věci podstatné. Rozhodnutí o úmyslu provést opravy tiskařských strojů a o tvorbě rezerv na ně je nepochybně předmětem obchodního vedení společnosti, ovšem sdělení této interní skutečnosti navenek je pak stejně nesporně předmětem jednání jménem společnosti navenek. V této záležitosti má tedy soud za to, správce daně i žalovaný nepochybili, jestliže si o skutečnosti, vyplývající z obchodního vedení společnosti, učinili úsudek na základě informací, získaných od jednatele společnosti ing. Romana Korejtky a z písemností poskytnutých žalobcem. Tento jednatel při jednání dne 24. 3. 2006 výslovně uvedl, že od záměru provést opravy strojů zn. ADAST bylo nadobro upuštěno. Správce daně neměl žádný důvod o věrohodnosti tohoto vyjádření pochybovat, bylo-li zřejmé, že skutečnosti v něm uvedené jsou v souladu s dalšími důkazními prostředky, zejména kartami rezervy na opravy těchto strojů, Inventarizací majetku a závazků ke dni 31. 12. 2004 a doklad „Posouzení nutnosti provedení plánovaných oprav“ ze dne 16. 12. 2004. Právě vzájemný soulad informací obsažených v těchto důkazních prostředcích je z hlediska jejich věrohodnosti podstatný: nejde jen o to, že by mělo být mylné vyjádření jednatele ing. Romana Korejtky ze dne 24. 3. 2006, ale o to, že pokud by měla být akceptována argumentace žalobce, znamenalo by to, že mylné jsou citované písemné podklady, vypracované žalobcem před zahájením daňové kontroly a založené do jeho účetnictví (to by konec konců mohlo vést i k úvaze o tom, že žalobcovo účetnictví není náležitě věrohodné, průkazné, správné či úplné). Dále soud považuje za podstatnou skutečnost, že ing. Roman Korejtko jednal se správcem daně jako jednatel společnosti, jenž byl oprávněn jednat za společnost samostatně. Správce daně tedy nepochybil, jestliže vzal vyjádření tohoto jednatele za vyjádření žalobce, a neměl důvod je ověřovat vyjádřeními dalších jednatelů. Přitom je třeba odmítnout námitku žalobce o tom, že existuje rozpor v přístupu správce daně, resp. žalovaného, k jednotlivým jednatelům. Pan ing. Roman Korejtko byl slyšen nikoliv jako svědek, ale právě jako statutární orgán žalobce, zatímco návrh na provedení výslechu ostatních jednatelů byl zamítnut proto, že bylo navrhováno slyšet je jako svědky, což právě vzhledem k jejich postavení jako statutárních orgánů bylo vyloučeno. Pro úplnost soud poznamenává, že i kdyby je správce daně, resp. žalovaný, vyslechl jako zástupce žalobce, a i kdyby tito jednatelé popřeli pravdivost tvrzení ing. Romana Korejtky ze dne 24. 3. 2006, nemohlo by to změnit ani skutečnost, že toto tvrzení ing. Romana Korejtky je v souladu s písemnými podklady žalobce, a ani skutečnost, že vytvořené rezervy nebyly použity na opravy tiskařských strojů v roce 2004, ani v roce 2005. Skutkový stav potřebný pro rozhodnutí tedy byl zjištěn dostatečně.

Konečně, soud neakceptoval ani námitku, že ke zrušení rezerv došlo v roce 2005 na základě projednání zprávy o daňové kontrole, ze které vyplynulo, že rezervy nebude možné čerpat a tiskařské stroje opravit, protože prvoinstanční správce daně finanční

prostředky určené na opravu tiskařských strojů zabaví na úhradu vyměřených doměrků a penále (viz strana 4 žaloby dole).

Jak je z obsahu daňového spisu zřejmé, daňová kontrola probíhala od 16. 11. 2005 a zpráva o ní byla projednána až dne 22. 11. 2006. Jestliže tedy byly předmětné rezervy zrušeny v roce 2005, je vyloučeno, aby se tak stalo v důsledku události, která nastala až v roce následujícím. Tento argument žalobce je tedy nedůvodný.

Městský soud v Praze tedy pro přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová